THE RECOVERY KERNEL

Scenáristické scénáře

Sedm kompletních divadelních představení. Každé 15 minut. Minimálně 3 části. Maximální upřímnost.

Jak použít tyto skripty

Každý scénář je kompletní divadelní hra napsaná pro 20minutový blok dramatika na schůzi Kernelu. Scénáře jsou napsány tak, aby byly vystupovány bez důvědy – scénické pokyny jsou jednoduché, dialog je srozumitelný a role jsou navrženy tak, že může jakkoli někdo v místnosti hrát jakoukoli roli.

Toto není dokonalé divadlo. Je to prožívání zotavení. Nedokonalosti v vystoupení — zapomenutá výzva, smíchaná věta, osoba která ztratí postavu, protože ji něco zasáhlo příliš blízko — to nejsou selhání. To je divadlo, které funguje.

Každé vystoupení má sekci po vystoupení. Použijte ji. Výkon bez debriefingu je katarsis bez integrace. Debriefing je místo, kde keramice dostává glazuru.

Hrát	Téma
1 — Poslední rozhovor	Dvě verze stejné osoby v průběhu času — konverzace, která se nemohla uskutečnit, a teď se konečně uskutečňuje
2 — Rozhovor o práci	Žádost o život, který si přejete, s otázkami, které vám nikdo nikdy nekládá — a odkazy na vaši minulost
3 — Muzeum Volb	Každá výstava je rozhodnutí. Průvodce vysvětluje bez soudnosti. Vyberete si, co si odnesete.
4 — Skupina	Každý hraje, kdo kdysi byl. Jedna osoba přichází jako ten, kdo je teď.
5 — Předání	Dva cizinci. Ten sam předmět. Kompletně odlišné významy. Obchod.
6 — Výrok	Plný soudní proces se státním obhajovatelem, který je technicky přítomen, ale zjevně neje.
7 — Dopis	Píšíte do látky. Ona odpovídá. To, co řekne, není to, co jste očekávali.

HRÁT 1

Poslední konverzace

Dvě verze stejné osoby – jedna na začátku, druhá po – se snaží najít sebe v čase.

Doba běhu	15 minut
Části	3 — JÁ V MINULOSTI, JÁ TEĎ, SUBSTANCE
Hlavní téma	Identita / transformace / co si věníme
Minimní lití	3 — škálování na celou skupinu

role	KOSTÝM / REKWIZITÁ	KDO TO MÁ HRÁT
Minulý já	Ošlopená bunda, zahnutá postava, nervózní ruce	Někdo, kdo rozpozná rané stadie u sebe – nebo kdo umí hrát na naivní s upřímností.
Já teď	Stejná bunda nošená jinak — vzpřímeně, rukávy srolované, ruce stále	Osoba, která má zkušenosti z rekonvalescence a je schopná současně udržet dva stavy.
Látka	Něco přenášeno — lahvička, taška, krabice. Nikdy nedložit.	Nejvíce fyzicky sebevědomá osoba v místnosti. Látka je okouzlující, ne děsivá.

ŘÍŽITEL: Tato hra funguje nejlépe, když SELF PAST a SELF NOW jsou hrány stejnou osobou, která se rozděluje — sedí na protichopných stranách jeviště a přechází, aby mluvila. Pokud role hrají dvě osoby, by měly být oblečené identicky.

ČÁST I: Předtím, než se vše změnilo [5 min]

SCÉNA 1 Den, kdy to začalo připadat normální [~2 min]

[Jedná židle. SELF PAST sedí. THE SUBSTANCE stojí za nimi, blízko, ale nedotýkající se. SELF NOW stojí na vzdáleném okraji prostoru a pozoruje.]

SELF PAST: Jsem v pořádku. Chci, aby to bylo zaznamenáno. Jsem naprosto v pořádku.

[Beat. SUBSTANCE se nakloní, ještě neplní.]

SELF PAST: Mám systém. Používám ho o víkendech. Někdy i v čtvrtky. Ale mám pravidla. Zapsal jsem je.

Napsal jsi je a pak jsi papír ztratil.

SELF PAST: [ohlíží se, nevidí SEBE TEĎ] Kdo to řekl?

[THE SUBSTANCE položí ruku na rameno SELF PAST. SELF PAST je viditelně uvolněn.]

SUBSTANCE: Nikdo. Jsi v pořádku. To jsi sám/sama řekl/a.

SELF PAST: Jsem v pořádku.

— První lží, která se zdála naprosto pravdivá —

SCÉNA 2 Rozhovor, který se nestal [~3 min]

[JÁ TEĎ kříží směrem k JÁ V MINULOSTI. Téměř se dotknou. SUBSTANCE se pohybuje mezi nimi.]

SELF NOW: Musím ti něco říct. O tom, co se bude dít dál.

SUBSTANCE: [příjemně, sobě MINULOST] Nemusíš to slyšet.

SELF PAST: [to the air, not quite hearing] Nemůžu vás dobře slyšet.

SELF NOW: Vím. Tehdy jsi mě také nemohl/a slyšet. I zkouším i tak.

SELF PAST: [k SUBSTANCÍ] Je někdo tam?

SUBSTANCE: [smiling] Je to jen šum. Pojď. Máš věci, které dělat.

[SELF PAST stojí. Sleduje THE SUBSTANCE od SELF NOW. SELF NOW pozoruje.]

SELF NOW: To, co musíš udělat. O tom ti musím říct.

— Varování, které dorazilo příliš pozdě — nebo bylo příliš brzy? —

ČÁST DVA: Kritický bod [5 min]

SCÉNA 3 Noc, kdy zmizely pravidla [~2 min]

[SELF PAST je nyní zjevně vyčerpan. SUBSTANCE je stále tam, ale přestalo být okouzlující — je nyní jen přítomné, povinné.]

SELF PAST: Nemohu si vzpomenout, jaké byly pravidla.

SUBSTANCE: Nemáte potřebu pravidel. Stačí vám jen toto.

O sobě v minulosti: Napsal jsem je.

SUBSTANCE: Ale udělal jsi? Nebo jsi to jen přemýšlel napsat?

[Beat. Minulý já si nemůže vzpomenout.]

SELF NOW: [z druhé strany místnosti] Tři pravidla. Řekl jsi mi ta tři pravidla jednou. Pamatuji je.

SELF PAST: [podívá se nahoru, směrem k hlasu tentokrát] Co to byly?

SEBE TEĎ: Nikdy sám. Nikdy před polední. Nikdy, když je důležité něco následující den.

SELF PAST: [quiet] Rozbíval jsem je všechny tři.

SUBSTANCE: [sharply] Byly to špatné pravidla.

— Moment, kdy se matematika stala neodporitelnou —

SCÉNA 4 Rozhovor, který se nakonec stane [~3 min]

[SUBSTANCE se stáhne — jen o něco málo. SEBE PROŠTÉ a SEBE TEĎ jsou teď blíž. Téměř v tom samém prostoru.]

SELF NOW: Nejsem tady, abych ti říkal/a, co jsi udělal/a špatně.

SELF PAST: Tak, pro co jsi tady?

Řešit ti, že to zvládneš. A říct ti, že to něco stojí. A zeptat se tě, jestli chceš vědět, co to stojí.

SELF PAST: [long pause] To stojí... toto?

[SELF PAST gestikuluje směrem na látku, aniž na ni podívá.]

SELF NOW: Ano. To stojí toto.

Nemusíte dělat žádná rozhodnutí v tuto chvíli.

SEBE PROŠTÍ: [stále k SEBE TEĎ] A co potom? Po tom to stojí toto?

Stojím tady. Tak vypadá to, co je za.

— První skutečný pohled napříč časem —

ČÁST TŘÍ: Druhá strana [5 min]

SCÉNA 5 Co SUBSTANCE řekne, když prohrává [~2 min]

[SUBSTANCE se pohybuje směrem k JÁ NÁM NÁM — ignorující JÁ MINULOST.]

Vím, že budu tady. Co by ti řekli, já stále budu tady.

SELF NOW: Vím.

A bude úterý. Možná za šest měsíců. Možná za tři roky. Bude úterý, kdy se nic nepovede, a budeš na mě přemýšlet.

SELF NOW: To také vím.

SUBSTANCE: [téměř jemně] Pak proč to děláš?

JA TEĎ: Protože to teď vím. Dříve jsi se cítil/a jako jediná věc, která fungovala. Teď vím, co ti to ve skutečnosti stojí. To jsou odlišné pocity.

[THE SUBSTANCE zkoumá SELF PAST ještě jednou.]

SUBSTANCE: [to SELF PAST] Poslední šance.

[PŘEDCHOZÍ JÁ hledí na SOUČASNÉ JÁ. Hledí na LÁTKU. Hledí zpět.]

— Volba, která nikdy nebyla jen jeden moment —

SCÉNA 6 Poslední rozhovor [~3 min]

[JÁ MINULÝ a JÁ NÍŽNÍ stojí spolu — téměř se překrývající. SUBSTANCE na okraji.]

SELF PAST: Co s tím dělat? S tím, co jsem ztratil. Čas.

SELF NOW: Nosíš to. Nemůžeš to neonesít. Ale stává se lehčí.

SELF PAST: To není dobrá odpověď.

SELF NOW: Ne. Ale to je ten pravý.

SELF PAST: [k SUBSTANCÍ] Je to pravda?

SUBSTANCE: [pauza, překvapující všechny včetně sebe] Ano. Je to pravda.

[Substance položí cokoli, co nosila. První výskyt v hře.]

[Ticho. Já z minulosti a Já teď se na sebe dívají.]

SEBE PROŠTĚR: Co řeknu lidem, kterým—
SELF NOW: Ne dnes. Dnes zůstaneš v pokoji.
SELF PAST: Dobře.

Nejmenší možný první krok

[Zhasnout světla nebo vedoucí volá: SCÉNA.]

OTÁZKY K DEBRIEFINGU

- JÁ Z MINULOSTI: Jak bylo, když vám řekli, co přijde, a nemohloste změnit směr?
- SELF NOW: Co jsi chtěl/chtěla říct, co jsi nemohl/nemohla říct?
- SUBSTANCE: Co vás překvapilo na té roli? Jaké bylo pocity, když jste odložil/a to, co jste nosil/a?
- K publiku: kdy se konverzace zdála nejpravdivější? Jaký moment jste rozpoznali?

HRAJ 2

Rozhovor o práci

Žádost o život, který chcete — s otázkami, které na skutečných pohovorech nikdo nikdy nezaptá.

Doba běhu	15 minut
Části	4 — Žadatel, Interviewér, Minulost (hlas zza scény), Budoucnost (ticho)
Hlavní téma	Aspirace / upřímnost / co skrýváme na našich životopisech
Minimní lití	3 — škály do plné skupiny

Role	KOSTÝM / REKWIZITÁ	KDO TO MÁ HRÁT
ŽADÁJÍCÍ	Chytrá oblečení nad každodenním oblečením — viditelný námaha	Kdokoli — tato role vyžaduje emoční vystavení, ale žádné předchozí herní dovednosti.
Rozhozdovatel	Schránka nebo poznámkový blok. Neustále z něj čte. V průběhu si dělá poznámky.	Kdo může být současně profesionální a bezحdný – Bojník to často hraje brilantně.
PROŠTĚŘÍ	Bez kostýmu. Sedí za scénou nebo za závěsem. Pouze hlas.	Někdo s silným hlasem a odvahou říct těžké věci přímo.
Budoucnost	Seda naproti PROŠTĚŘÍ. Ticho. Reaguje jen. Bez slov.	Někdo, kdo umí komunikovat pouze výrazem a tělesným jazykem.

ŘÍDITEL: Úkolem INTERVIEWERA je položit otázky, které život v reálném životě nikdy přímo nepoloží, ale na které je vždy nutné odpovědět. Nejsou zlí — jsou přesní. Je rozdíl. BUDOUCNO pozoruje vše a reaguje pouze tváří a tělem — žádnými slovy v žádném okamžiku. PROŠTĚRLOST mluví pouze, když je přímo osloven nebo když je ŽADÁJÍCÍ na blížení lži.

ČÁST I: Příjemnosti [4 min]

SCÉNA 1 Řekněte mi o sobě [~2 min]

[Kancelář. Dva židle. INTERVIEWER sedí, připraven s přihrádkou. APLIKANT vstupuje. THE FUTURE je již v místnosti, sedí v rohu a pozoruje. APLIKANT si THE FUTURE na začátku nevšimne.]

INTERVIEWER: Prosím, sedněte. Děkuji, že jste přišel/přišla.

Děkuji, že jste mě viděl/a.

INTERVIEWER: Samozřejmě. Takže. Řekněte mi něco o sobě.

ŽADÁJÍCÍ: [připravená odpověď] Jsem pracovitý, jsem odolný, jsem — [si všímá, že HOŽDÁTE BUDOUCNOST, zkolíží] Promiňte. Já jsem — Prošel jsem něčím.

INTERVIEWÉR: [si dělá poznámku] Některé věci. Ano. Pročetli jsme vaši spis.

Žadatel: Můj soubor.

INTERVIEWER: Toto je komplexní rozhovor. Máme přístup ke všemu.

[Pauza. ŽADÁCEL se dívá na BUDUŠNOST. BUDUŠNOST kývne — pomalu, vážně.]

ŽADATEL: Vše.

INTERVIEWÉR: Vše. Začneme?

— Když „řekni mi něco o sobě“ znamená něco skutečného —

SCÉNA 2 Mezera v životopisu [~2 min]

INTERVIEWER: Všiml jsem si, že je zde mezera. [taps clipboard] Asi tři roky.

ŽADÁJEL: Byl jsem — řešil nějaké osobní problémy.

INTERVIEWER: Řízení je.

APPLICANT: ŽADÁJÍCÍ: Ano.

INTERVIEWER: Řekněte mi, co jste se naučil/a za ty tři roky.

ŽADÁTEĽ: [pause] Zjistil jsem, že jsem fungoval na chemikáliích, které nebyly moje. Že měl můj mozek deficit, který jsem nevěděl nazvat. Že věc, kterou jsem používal k opravě, zhoršovala deficit.

INTERVIEWER: [vzhlíží od přepracovacího bloku po första změnu] To je poměrně specifické.

ŽADÁCEL: Řekl jste, že je to komplexní.

[HLAS MINULOSTI, zza scény:]

MINULOST: Řekněte jim o úterý v říjnu.

ŽADÁCEL: [tenses] To není relevantní.

MINULOST: Rozhovorista řekl všechno.

[Beat. Budoucnost se skloní dopředu — zvěraděná.]

Životopis říká, co se stalo. Rozhovor ptá se proč.

ČÁST DVA: Skutečné otázky [6 min]

SCÉNA 3 Proč chcete tuto pozici? [~3 min]

INTERVIEWER: Proč chcete tento život?

Promiňte?

INTERVIEWER: Život, o který se ucházíte. Proč právě tento? Měli jste jiný. Proč jste ho opustil/opustila?

Jiný život mě zabíval.

INTERVIEWER: Lidé to říkají. Ale zůstali jste v tom celých — [kontroluje si z desky] sedm let.

ŽADÁJEL: Nevěděl jsem, že je jinde místo, kam bych mohl podat přihlášku.

INTERVIEWER: A teď vy.

Někdo mi ukázal přihlášku.

Kdo?

ŽADÁJÍCÍ: [dívá se do BUDOUCNOSTI] Nejsem si ještě jistý.

[BUDOUCNOST se usmívá — jen sotva.]

INTERVIEWER: Jaké jsou vaše největší silné stránky?

ŽADÁCEL: Vím, jaké je to z vnitřní strany, když se ječí na dně. Vím, že to není dno — je ještě níže. Vracel jsem se z ještě nižšího bodu. Vím cestu zpět.

INTERVIEWER: [si dělá poznámku] A vaše největší slabina?

ŽADÁTEĽ: Stále mám ten samý mozek, který jsem měl dříve. Stejné varianty. Stejná architektura. Nyní to zvládnu. Ale to se nezmění.

Poctivost jako kvalifikace

SCÉNA 4 Kontrola referencí [~3 min]

INTERVIEWER: Kontaktovali jsme některé reference. Vaši bývalé zaměstnavatele, tak řečeno.

[hlas minulosti:]

PROŠTÍL: To jsem já, že?

INTERVIEWER: [do PROŠTÉ, jako by na telefonu] Ano, ahoj. Máme tu žadatele. Můžete něco říct o jeho charakteru?

MINULOST: Jejich charakter. [beat] Přišli. I když jsem to učinila téměř nemožným přijít. To znamená něco.

INTERVIEWER: Někde máte nějaké obavy?

MINULOST: Stále mi s nimi mluví. Někdy pozdě v noci. Nejsem si jistý, že je to zdravé.

ŽADÁCEL: [to THE PAST] To je dost.

PROŠTÉŘÍ: Jsem reference. Žádali.

ŽADÁCEL: [to INTERVIEWER] Pracuji na nocních konverzacích. Teď mám nástroje.

INTERVIEWER: [stále píše] Nástroje. Jaký druh?

ŽADÁJÍCÍ: Typ, který se zabývá skutečnou chemií, ne jen chováním.

[BUDOUCNOST stojí — první pohyb v představení. Chodí, aby stál za ŽADÁTELEMEM.]

INTERVIEWER: [se dívá na THE FUTURE, pak zpět] Máme jednu poslední otázku.

— Když vaše minulost napíše vaši referenci a vaše budoucnost vás podpoří —

ČÁST TŘÍ: Nabídka [5 min]

SCÉNA 5 Jak se vidíte za pět let? [~2 min]

INTERVIEWER: Kde se vidíte za pět let?

ŽADÁJÍCÍ: [dívá se na BUDOUCNOST stojící za ním] Přítomnost. To je nejdůležitější věc. By být přítomen pro vše, co se děje.

INTERVIEWER: To není tak ambiciózní.

ŽADÁJÍCÍ: Nevíš, odkud jsem.

ROZHOVOROVATEL: [kládá si papírku] Ne. Nedělám. [upřímně teď] Řekni mi.

ŽADÁCEL: Strávil jsem tři roky — déle — že nebyl jsem přítomen pro nic. Fyzicky v místnosti a úplně chybějící ze svého života. Za pět let, být přítomen, je nejdálejší věc, kterou si dokážu představit.

[Hlas minulosti, tišší nyní:]

MINULOST: To je pravda.

[THE FUTURE položí ruku na rameno APPLICANT. APPLICANT se vyrovná.]

Přítomnost jako ultimativní cíl

SCÉNA 6 Rozhodnutí [~3 min]

INTERVIEWER: Prostudovali jsme vaši žádost. [pohled na BUDOUCNOST, pak na PROŠTÉŘÍ, pak na ŽADÁJÍCÍ] Chci být s vámi upřímný. Neníte nejsilnější kandidát na papíře.

Vím.

INTERVIEWER: Existují mezery. Je historie. Existují — otázky ohledně spolehlivosti.

ŽADÁJEL: To také vím.

Nicméně.

ŽADÁČ: [zadržuje dech]

INTERVIEWER: Jste jediný kandidát, který nám řekl pravdu. Každý jiný žadatel nám řekl, co jsme chtěli slyšet. Vy nám řekl, co bylo skutečně pravdivé. Z naší zkušenosti — [klade přihrádku úplně dolů] je to jediná věc, která předpovídá úspěch na této pozici.

Žadatel: Jaká je přesná pozice?

INTERVIEWER: [pauza] Váš život. Ten, na který se ucházíte.

[Pauza. ŽADÁČ se dívá na BUDUŠNOST. BUDUŠNOST zkroutí hlavou.]

ŽADATEL: Kdy začínám?

INTERVIEWER: Už jste to udělal, když jste sem vchodil.

Rozhovor byl práce

[Světla dolů nebo SCÉNA.]

OTÁZKY K DEBRIEFINGU

- APPLICANT: Co bylo nejtěžší říct na rozhovoru? Co vás překvapilo při vyslovení?
- INTERVIEWER: Jak se cítilo položit skutečné otázky namísto zdvořilých?
- MINULOST: Jak se cítilo být referenční osobou — mluvit o něčí charakteru z této pozice?
- BUDOUCNOST: nic jsi řekl. Co jsi komunikoval? Co jsi chtěl říct?
- K posluchačům: jakou otázku z tohoto rozhovoru byste si přáli, že vám někdo skutečně položil?

PŘEHRÁT 3

Muzeum volb

Každá výstava je rozhodnutí. Průvodce vysvětlí každou bez soudů. Návštěvník se rozhodne, co si odneset.

Doba běhu	15 minut
Části	4 — Návštěvník, průvodce, Výstava 1 (živý), Výstava 2 (živý)
Hlavní téma	Zodpovědnost bez cokúta / architektura rozhodování
Minimní lití	3 — škálování na celou skupinu

role	KOSTÝM / REKWIZITÁ	KDO TO MÁ HRÁT
Návštěvník	Pohodlné oblečení. Mírně ztracená výraz. Nic netáhne.	Někdo, kdo dokáže současně uchopit zranitelnost a kyňskou hravost.
PRŮVODCE	Profesionální vzhled – šňůra, tabulekárna, oficiální styl. Teplý, ale přesný.	Někdo, kdo věci přirozeně vysvětluje jasně a bez soudů.
DOKLAD 1 — PRVNÍ POUŽITÍ	Zastavený na místě, dokud není mluvení. Poté plně živý.	Kdo může zachytit specifickou energii raného použití – zvědavost, úlevu
PŘÍLOHA 2 — PERIODA ÚDRŽBY	Zcela zamrznutý. Unavený, když je živý.	Kdo je schopen vyjadřovat vyčerpání a zároveň vzhled normálnosti.

ŘÍDITEL: VÝSTAVBY úplně zamrzají mezi scénami — jsou to předměty, výstavy, dokud VISITÁŘ nepřiblíží. Když VISITÁŘ odejde, zase zamrzají. PRAVIVŮDK udržuje prohlídku s profesionální odstupností, která neustále pouští skřípění do skutečné péče.

ČÁST I: Orientace [3 min]

SCÉNA 1 Vítejte v muzeu [~1.5 min]

[Prázdný prostor. Expozitní (dva lidé) stojí ztuhlí na různých místech místnosti. VEDUCE čeká u vchodu. NÁVŠTĚNIK vstupuje, ohlíží se neúspěšně.]

NÁVOD: Vítejte. Byli očekáváni.

VISITOR: Neudělal jsem si rezervaci.

Nikdo to nedělá. Prosím, sledujte mě.

VISITOR: [dívající se na zamrznuté VÝSTAVNÍ ZAŘÍZENÍ] To jsou... lidé?

PRŮVODCE: Každá výstava představuje volbu. Výstava přijímá lidskou podobu, protože volby neprobíhají v abstraktním smyslu — stávají se v tělech, v okamžikech, s vším ostatním, co se v danou chvíli děje.

VISITOR: Nepamatuji, že jsem na to souhlasil.

Nikdo to nedělá. Muzeum je vaše bez ohledu na cokoli.

— Vaše volby jsou vždy již viditelné — ať je prozkoumáte nebo ne —

SCÉNA 2 Pravidla muzea [~1,5 min]

Návod: Tři pravidla. Pravidlo první: Můžete dotknout výstavičin. Pravidlo druhé: Výstavičiny mluví, když se k nim přiblížíte, ale nemohou změnit to, co již udělaly. Pravidlo třetí: Můžete si vzít jednu věc z každé výstavičiny, když odcházíte.

NÁVŠTĚNÍK: Vezmout něco? Z muzea?

Návod: To, co se naučíte z volby, je vaše. Je to zásada.

NÁVŠTĚNÍK: [dívá se na VÝSTAVNÍK 1] Co je to?

Návod: Je to první vez.

VISITOR: [going still] Nevím, jestli chci to vidět.

PRŮVADNÍK: Proto je v muzeu. Věci, které nechceme vidět, jsou ty, co stojí nejvíce za vystavení.

— Věci, které nechceme zkoumat, mají nejvíce co naučit —

ČÁST DVA: Výstavy [8 min]

SCÉNA 3 Exhibit 1 — První××× [~4 min]

[NÁVŠTĚNIK se přibližuje EXPOZICE 1. Jakmile je v dosahu paňky, EXPOZICE 1 ožívá — uprostřed akce, uprostřed něčeho, co působilo vzrušující.]

EXHIBIT 1: [překvapený, upřímný] Oh. Přišel/a jsi.

Nemyslel jsem, že si mě vzpomníš.

EXHIBIT 1: Je mi z tebe vytvořeno vzpomínáním na mě. Samozřejmě si vzpomínám.

VISITOR: Proč jsi se tak —

VÝSTAVNÍK 1: Přes? [dokončování věty] Protože pro váš specifický nervový systém vytvořila ten specifický sloučenina první zkušenost dostatečné neurochemie, kterou jste kdy měli. Neměli jste euforii. Měli jste normální stav.

[PRŮVODCE mluví tiše z dálky:]

[Vtiếng češtiny] Průvodní poznámka k této výstavi: varianty COMT návštěvníka znamenaly, že jeho dopamin se vyčistil rychleji, než aby se dokázal zaznamenat. Poprvé trvalo signál dost dlouho, aby se dal cítit jako pocit.

Tehdy jsem to nevěděl.

EXHIBIT 1: Nikdo vám to neřekl. Co byste udělali, kdyby vám někdo řekl – kdyby vám někdo řekl: „Váš mozek má specifický deficit a proto to pro vás funguje tak dobře a to bude stát?“

NÁVŠTĚNÍK: [dlouhá pauza] Nevím.

EXHIBIT 1: To je upřímná odpověď.

Co od tebe beru?

VÝSTAVNÍK 1: Vědění, že potřeba byla skutečná. Řešení bylo špatné. Potřeba byla skutečná.

[VÝSTAVNÍ ZAŘÍZENÍ 1 ZAMRZNE. NÁVŠTĚNIK STOJÍ S TÍM.]

Potřeba byla skutečná

SCÉNA 4 Příloha 2 — Period údržby [~4 min]

[NÁVŠTĚNIK přeplíží se k VÝSTAVNÍKU 2. VÝSTAVNÍK 2 se odmrazí — okamžitě vyčerpaný, napodobující normálnost.]

EXHIBIT 2: [automatic] Jsem v pořádku. Vše je v pořádku.

NÁVŠTĚNÍK: Znám ten hlas.

DŮKAZ 2: [mírně sníží výkon] Ano. To je váš hlas.

Co děláte?

EXHIBIT 2: Řízení. Řídím všechno. Mám systém — [se ztratí] Měla jsem systém.

GUIDE: [z dálky] Poznámka k průvodci: během období udržování návštěvník utrácel přibližně čtyřicet procent svých kognitivních zdrojů na logistiku návyku. Tyto čtyřicet procent bylo nedostupné pro zbytek jeho života.

Čtyřdesát procent.

EXHIBIT 2: [tiše] Bylo mi tak unaveno. Neustále. A neustále jsem všem říkala, že jsem v pořádku.

Byl jsi vystrašen?

VÝSTAVNÍK 2: Byla jsem rozstražitá. Ale být rozstražitá znamenalo, že musím přiznat, že něco je špatně. A když něco bylo špatně, musela jsem — nevěděla jsem, co z toho bude.

VÍZITUJÍCÍ: Vím, co přijde za tím.

EXHIBIT 2: [zvedne pohled, první skutečný pohled] Víš to?

NÁVŠTĚNIK: Toto. [gestikuluje směrem k muzeu] Mezi další věci. To je po tom.

[Pauza. EXHIBIT 2 se téměř usmívá.]

EXHIBIT 2: Co z mě berete?

Čtyřdeset procent. Chci zpět čtyřicet procent.

EXHIBIT 2: [zamrznout — ale před zamrznutím, tiše] Máte to už.

— Zdrojové materiály byly vždy k dispozici — přiděleny jinde —

ČÁST TŘÍ: Dárková prodejna [4 min]

SCÉNA 5 Rozhovor při odchodu [~2 min]

[NÁVŠTĚVNÍK stojí s PRŮVODCEM u východu. Oba VÝSTAVNÍKÁ jsou zamrznuté za nimi.]

Jak byla prohlídka?

Očekával jsem, že bude horší.

PRŮVODCE: Většina návštěvníků to dělá.

Myslel jsem, že to bude — obviňující.

PRŮVODCE: Muzeum neobvinnuje. Ukazuje. Obvinění vyžaduje soud o tom, co jste měli udělat jinak. Muzeum ukazuje jen, co se stalo a proč. Vysvětlení činí to, co se stalo, lépe pochopitelným.

VISITOR: Je něco dalšího? Jsou další výstavy?

PRŮVODNÍK: Muzeum je neustále rozšiřováno. To je povaha života v průběhu.

Život v průběhu je muzeum ve výstavbě —

SCÉNA 6 Co si odnesete [~2 min]

Návod: Před odchodem — co berete?

Z první výstavy: potřeba byla skutečná.

Průvodce: Ano.

NÁVŠTĚNÍK: Od druhého: čtyřicet procent. Uvědomění, že ve životě neselhávám. Žil jsem život na šedesát procent kapacity, protože zbytek byl jinde.

PRŮVADNÍK: Dobré.

Jsou to správné věci, které mám vzít?

PRŮVADNÍK: Neexistuje nic špatného, co si vzít. Muzeum je tu pro to, co z něj potřebujete.

VISITOR: [u východu, otočuje se] Musím se vrátit?

Návod: [pauza] Vrátíš se. To, zda musíš, je jiná otázka.

A co děláte, když nevedete prohlídky?

GUIDE: [rytmus, upřímný] Čekám. Vždy je nějaký návštěvník očekáván.

— Vrátíme se k našim volbám, zda máme nebo nebudeme —

[SCÉNA.]

OTÁZKY K DEBRIEFINGU

- NÁVŠTĚNÍK: Jaká výstava byste přidali do vašeho muzea, která nebyla v této hře?
- PRŮVADNÍCE: jak je vysvětlovat volby bez soudění?
- VÝSTAVNÍ MATERIÁLY: jak se cítilo být zamrznutý — být díván, zkoumán, přiblížen?
- Do místnosti: co byste vzali ze svého vlastního muzea volbou?

HRAJ 4

Strana

Všichni na večíří hrají, jak byli. Jeden člověk vstoupí jako to, co je teď. Podívejte se, co se stane.

Doba běhu	15 minut
Části	5+ — NOVOCHŮZENEC, HOSTITEL, STARÝ PŘÍTEL, DUCH, plus ensemble
Hlavní téma	Identita / kdo jsme byli vs. kdo jsme / cena přizpůsobení
Minimní lití	3 — škálování na celou skupinu

Úloha	KOSTÝM / REKWIZITÁ	KDO TO MÁ HRÁT
Novohříč	Čistý, lehce přešatelný, lehce neohrabaný	Někdo v stabilním zotavení — kontrast mezi ním a místností musí být viditelný.
Host	Hlasitý, rozsáhlý, drží nápoj (může to být džus), který nikdy nepustí.	Natuální vystoupení – to je role „party zvíře“ provedená s plným závazkem.
Starý přítel	Teplé, ale zjevně nebyčující s aktuální realitou NOVOMĚSTNÍKA	Někdo, kdo dokáže současně vyzařovat skutečnou nákládání a skutečnou zmatenost.
DUCH	Oblečený přesně jako NOVINKA, ale v opotřebovaném, unaveném oblečení. Follows NOVINKU všude. Jen NOVINKA je vidí.	Nejjemnější herecká role – přítomná ve všech scénách, komunikuje bez narušování
Skupina	Ostatní hosté — hrají verzi sebe, jakou kdysi byli	Všichni ostatní v místnosti — každá osoba hraje jeden rys své minulosti zvýšený na 11.

REŽISÉR: DUCH je bývalá forma NOVOMĚSTNÍKA — jak vypadal na vrcholu užívání. DUCH nemluví. DUCH zrcadlí tělesný jazyk NOVOMĚSTNÍKA, ale s mírným zpožděním a mírným přeháněním. Když se NOVOMĚSTNÍK cítí tažený zpět, DUCH se přiblíží. Když NOVOMĚSTNÍK drží svůj postoj, DUCH se vzdaluje.

ČÁST I: Příjezd [4 min]

SCÉNA 1 Vstup [~2 min]

[Oslava ve plném proudu. ENSEMBLE mluví, smí, vystupuje. THE HOST je v centru jeviště a dominuje. THE NEWCOMER vstupuje. THE GHOST je ihned vedle nich. Nikdo jiný nevidí THE GHOST.]

HOST: [vidí NOVOMĚSTNÍKA, skutečná radost] Přišel jsi! Nemylem si, že přijdeš!

NEWCOMER: Téměř jsem ne.

HOST: [přivádím NOVOMĚSTNÍKA] Všichni, podívejte se — jsou ZDE!

[ENSEMBLE reaguje — horkě, hlasitě, ve stylu oslavy.]

NEWCOMER: [pro sebe sama, když si všimhne THE GHOST vedle sebe] Nezačínej.

[THE GHOST zvedne obočí. Nic neřekne.]

Vypadáš jinak. Dobře jinak. Co jsi udělal?

NEWCOMER: Přestala jsem dělat některé věci.

HOST: [ne úplně registrujete] No, vypadáš skvěle. Pojď dovnitř, pojď dovnitř — chceš něco?

[HOST ukazuje na stůl s nápoji. DUCH se k němu mírně nakloní.]

NEWCOMER: [k THE GHOST, tiché] Ztich. [k HOST] Voda je skvělá. Děkuji.

— První test: nabídka nápoje —

SCÉNA 2 Hraní starší verzi [~2 min]

[STARÝ PŘÍTEL najde NOVOHU. Skutečné teplo. Ale neustále se věnují verzi, která již není.]

STARÝ PŘÍTEL: Tak je moc hezky tě vidět! Pamatuješ tu noc — [začíná příběh ze dní užívání]

[THE NEWCOMER poslouchá. THE GHOST napodobuje fyzické držení těla THE NEWCOMER během toho příběhu — vzrušení, rozlehlost.]

NEWCOMER: [ne smíchající se, jak se očekávalo] Pamatuji si to.

STARÝ PŘÍTEL: [krátká pauza, s námahou] Ne? A pak ty— [pokračuje příběh]

NEWCOMER: [tiše] Byl jsem tu noc opravdu nemocný. Neuvědomoval jsem si to tehdy.

OLD FRIEND: [zmatený] Nemocný? Byl jsi naprosto šílený.

Jo.

[Pauza vzdálenosti mezi nimi. THE GHOST se mírně vyblakne zpět.]

Příběhy, které ostatní o vás vyprávějí, nejsou vždy vaše příběhy.

ČÁST DVA: Tlak [6 min]

SCÉNA 3 Všichni vystupují [~3 min]

[Novohranič se pohybuje po večířku. Každý člen ENSEMBLE se přibližuje — každý hraje svou minulou verzi. Jeden hraje bravadu. Jeden hraje chladné vzdálenost. Jeden hraje osobu, která vždy věděla, jak všechno udělat zábavným. Novohranič je rozpoznává všechny.]

ENSEMBLE 1: [velký, vystupující] Musíš to zkusit — je to neuvěřitelné.

NEWCOMER: Jsem v pořádku.

ENSEMBLE 2: [cool] Ale no, to nebude—

NEWCOMER: Vím. Jsem v pořádku.
[Duch se každýkrát o něco přibližuje. Novohranič si všímá.]
NEWCOMER: [k THE GHOST, za šepot] Neudělávají nic špatného. Je to jen párty.
[Duch se dívá skepticky.]
NEWCOMER: [to THE GHOST] Nemáš právo být v pravdě jen proto, že je to těžké.
ENSEMBLE 3: [pro NOVÁKA, skutečný] Mluvíte si s sebou?
NEWCOMER: [chtí se zastavit] Jenže jsem — ano. Trochu.
ENSEMBLE 3: [smích] Postrádali tě, víš. Vše je jiné, když nejsem.
NOVOHŘÍČ: [dotknutý] Jaký je rozdíl?
ENSEMBLE 3: Méně. Nevím. Méně zajímavé. Vždycky jsi věci činil větší.
[THE NEWCOMER dívá se na THE GHOST. THE GHOST se dívá zpět. Složitý pohled.]
— To, co jsme na sobě milovali, bylo skutečné — i uvnitř neporádku —

SCÉNA 4 Upřímný rozhovor [~3 min]

[NOVOHRANIC a STARÝ PŘÍTEL, mírně oddělení od skupiny.]
Starý přítel: Mohu ti něco zeptat?
NEWCOMER: Pokračujte.
STARÝ PŘÍTEL: Jsi v pořádku? Napravdu?
NEWCOMER: Jo. Vlastně.
Starý přítel: Vypadáš — nevím. Ticho.
NOVINKA: Jsem tichý. Dříve nebyl jsem tichý.
STARÝ PŘÍTEL: Vím. Byl jsi — [choosing words] plný.
Byl jsem plný něčeho, co nebylo skutečné.
Starý přítel: [dlouhá pauza] Nevím, kdo jsi byla.
NOVINKA: [opatrně] Tepsi toho taky chybí. Nechybí mi, co to stálo.
STARÝ PŘÍTEL: Chybím ti? Chybí ti to?
NOVINKA: [upřímně] Nevyžňuji si toho pocity. Nemyslím, že bych vyžňoval to, co se skutečně dělo.
[STARÝ PŘÍTEL si to zpracovává. DUCH sedá — poprvé, sedá.]
— Rozdíl mezi chybějícím pocitem a chybějící realitou —

ČÁST TŘÍ: Odchod [5 min]

SCÉNA 5 Ta tah [~2 min]

[Večírek je na vrcholu. NOVINKA sama na chvíli. DUCH stojí vedle nich a poprvé mluví — jen jednou.]
THE GHOST: [velmi ticho] Mohl bys jen —
NEWCOMER: [otočí se, aby se podíval přímo na THE GHOST po raz pierwszy] Ne.
DUCH: [jemněji] To by se cítilo—
NEWCOMER: Vím přesně, jak to pociťuje. Vím velmi dobře první dvacet minut.
THE GHOST: [ještě jemněji] Jsi si jistý?

NEWCOMER: [pauza — ta skutečná pauza] Ano. Jsem si jistý.

[Duch kývne. Kročí dozadu. Zase sedne.]

— Moment rozhodnutí nikdy není dramatický — je tichý a specifický —

SCÉNA 6 Odchod [~3 min]

NEWCOMER: [finds HOST] Děkuji za pozvánku.

HOST: [překvapen] Odecházíš? Už?

Nově příchozí: Brzy ráno.

HOST: [upřímně, mírně snížená výkony] Jsi v pořádku?

NEWCOMER: [genuine back] Ano. Více než jsem očekával.

HOST: [real] Jsem rád, že jsi přišel.

NEWCOMER: Také.

[THE NEWCOMER začíná odejít. THE GHOST následuje z dálky. U dveří se THE NEWCOMER otočí a podívá se na THE GHOST.]

NOVINKA: [k DUCHU] Můžeš zůstat, když chceš.

[DUCH se podívá na párty. Podívá se na NOVOMĚSTNÍKA. Pomalu zavrtí hlavou.]

[THE GHOST odchází s THE NEWCOMER. THE PARTY pokračuje za nimi.]

— Duch nás doprovází — ale směr je náš k volbě —

[SCÉNA.]

OTÁZKY K DEBRIEFINGU

- NOVINKA: jaký byl nejtěžší moment, při kterém bylo těžké zůstat v postavě? Kdy to bylo nejautentičtější?
- DUCH: hráli jste někí bývalou sebe sama. Co jste u nich pozorovali z této pozice?
- STARÝ PŘÍTEL: Jak je starat se o někoho, když ho/ji už nevidíte?
- Do místnosti: Byl jste někdy na této večířku? Co jste udělali?

PŘEHRÁT 5

Přehod

Přehod

Dva cizinci. Ten sam předmět. Kompletně odlišné významy. Rozhovor, který oba změní.

Doba běhu	15 minut
Části	3 — STRANGER A, STRANGER B, OBJEKT (pokud je vyslovený)
Hlavní téma	Perspektiva / významy, které přiřazujeme / spojení napříč rozdíly
Minimální zlitina	3 — škálování na celou skupinu

Role	KOSTÝM / REKWIZITÁ	KDO TO MÁ HRÁT
Cizinec A	Něco z předchozího života — bunda, hodinky, kniha	Kdo může nosit žal a důstojnost současně
Cizinec B	Něco z aktuálního života — deník, telefon s hudbou, rostlina	Někdo s energií a otevřeností
OBJEKT (volitelné)	Věc, kterou nosí oba cizinci — fyzický předmět	Pokud je to hlasem: někdo s tichou, pozorovatelkou přítomností. Pokud není hlasem: dva herci s tím fyzicky pracují po celou dobu.

REŽISÉR: Předmět může být cokoli, s čím se oba herci mohou fyzicky dotknout — kámen, mince, fotografie, klíč. Pokud hrajete tři postavy, PŘEDMĚT může občas vyprávět, co byl svědkem předávání mezi lidmi. Pokud hrajete dvě postavy, předmět je manipulován, držen, položen, vz připraven — žije skrze vztah herců k němu.

ČÁST I: První setkání [4 min]

SCÉNA 1 Ten samý kout [~2 min]

[Dva lidé dorazí na stejné místo z různých směrů. Oba něco drží – zpočátku si neuvědomují, že mají stejnou věc.]

STRANGER A: [notices B] Promiňte — čekáte na někoho?

STRANGER B: Ne. Jsi?

STRANGER A: Nevím. Přijazdim sem, když nevím, co dál dělat.

STRANGER B: [beat] Také.

[Oba se podívají na to, co drží. Potom si na sebe.]

STRANGER B: Je to—

STRANGER A: Kde jsi to vzal?

STRANGER B: Někdo mi to dal. Před roky. Nevím, jestli věděli, co mi dávají.

CUDINÁK A: Tak mi to někdo dal.

To samé věc znamená různé věci v závislosti na tom, kdo ji drží —

SCÉNA 2 Příběhy, které nese [~2 min]

STRANGER B: Co tvé znamená pro tebe?

STRANGER A: [pause] To znamená, že jsem byla někde, kde neměla být, dělala něco, co neměla dělat, a to byla věc v mé ruce, když jsem si toho uvědomila.

STRANGER B: To je specifické.

Vaše?

STRANEC B: Můj znamená... první, když jsem se probudil a první věc, kterou jsem cítil, nebyl strach. Měl to v ruce. Nevím proč. Ale to je to, co to znamená teď.

NEZNÁMEC A: [ticho] Ten samý předmět.

STRANGER B: [ticho] Zcela jiný.

[Volitelné: PŘEDMĚT, pokud je hlasitý, mluví:]

PŘEDMĚT: Bylo v mnoha rukou. Znamenalo mnoho věcí. Nemám význam. Ruce mi dávají význam.

— Předměty jsou neutrální — jen naše historie je činí důležitými —

ČÁST DVA: Výměna [7 min]

SCÉNA 3 Perspektivy obchodování [~4 min]

STRANGER B: Smím se zeptat — co jsi dělal/a, když jsi byl/a někde, kde neměl/a být?

STRANGER A: [dlouhá pauza] Útík před něčím, které jsem znal jméno, ale neřešení.

STRANGER B: A běhání—?

STRANGER A: Zhoršilo to. Je to zřejmé. Jak běhání vždy věc, která tě pronásleduje, zrychlí.

STRANGER B: Jaké bylo řešení? Nakonec.

Cizinec A: Pochopit, před čím jsem skutečně utíkal. Ne symptomy – ale zdroj.

STRANGER B: Pro mě to bylo naopak. Neustále jsem se snažil dostat k příčině a přeskočit všechny příznaky. Myslel jsem, že když opravím velkou věc, malé věci budou následovat.

STRANGER A: Udělali to?

STRANGER B: Ne. Malé věci byly ta velká věc. Spánek, jídlo, jedna procházka denně. To byly věci. Než vhled. Praxe.

STRANGER A: [rozpoznávám něco] Musel jsem začít od spodu.

STRANGER B: Musel jsem vzdát vrchol.

— Příjdeme na stejné místo z úplně odlišných směrů —

SCÉNA 4 Těžká otázka [~3 min]

STRANGER B: Myslíš někdy o návratu?

STRANGER A: [upřímně] Někdy. Ne být tam. Abych to lépe pochopil. A vidět, jestli jsem něco přehlédl.

STRANGER B: Co myslíš, že jsi přehlédl?

STRANGER A: [dlouho přemýšlí] Myslím, že jsem přehlédl, že to fungovalo. To je věc, o které nikdo neříká. Fungovalo. Nějakou dobu to skutečně fungovalo. A pak přestalo fungovat a já jsem neustále zkoušel vrátit se do doby, kdy to fungovalo.

STRANGER B: Ale proč to přestalo?

STRANGER A: Protože dávka potřebná k dosažení stejného efektu rostla rychleji, než jsem mohl dávku zvýšit. Nakonec už matematika nefunguje.

STRANGER B: [ticho] Rozumím matematiku.

Většina lidí v této situaci to dělá.

— Pochopení mechanismu není to samé jako uspěření sebe sama za dodržování. —

ČÁST TŘÍ: Obchod [4 min]

SCÉNA 5 Co s tím děláte? [~2 min]

STRANGER A: Co s tím děláš? Tvé.

STRANGER B: Držím to, když je těžké. Ne jako talisman — v to nevěřím. Jen jako fyzickou věc, kterou se dá držet. Něco na co se soustředit.

STRANGER A: Uvažoval jsem o tom, abych se zbavil/a svého.

STRANGER B: Proč?

STRANGER A: Protože to znamená příběh, uvnitř kterého jsem unaven.

STRANGER B: [long pause] Co byste to nahradili?

STRANGER A: To je problém.

STRANÍC B: [nabízí svůj předmět] Chceš vyměnit?

[Pauza. Oba drží své předměty. Zvažte to.]

Nabídka nosit jiný příběh

SCÉNA 6 Rozhodnutí [~2 min]

STRANGER A: [zvažuji] Pokud vezmu tvé — co to pro mě znamená?

STRANGER B: Co mu dáte. Stejně jako vždy.

STRANGER A: [zvažující] A vaše — nosící mé—

STRANGER B: Nese ho ne jako tvé. Nese ho jako něco, co mi někdo dal, kdo byl někde v těžkém stavu a našel cestu ven. To pro mě něco znamená.

[Vyměňují. Drží si předměty druhého. Chvíle úpravy.]

STRANGER A: [překvapen] To se cítí jinak.

STRANGER B: Vše se cítí jinak, když je nové. Potom to připadá jako vaše.

[Volitelné: Hlasy THE OBJECT, naposledy:]

Každá ruka, která mě drží, mě mění. To není jen na mě. Je to pravda o všem.

Stáváme se tím, co nosíme — a můžeme si vybrat, co nosíme —

[SCÉNA.]

OTÁZKY K DEBRIEFINGU

- STRANGER A: Jaké bylo to vyměňovat? Co jste nechával/nechávala jít?
- STRANGER B: jak se cítilo nabídnout svůj objekt někomu, kdo potřeboval jiný význam?
- K místnosti: jaký je objekt ve vašem životě právě teď — věc, která má význam, kterou držíte, nebo kterou potřebujete vyměnit?

HRÁT 6

Rozsudek

Jste státní zástupce, obrana, soudce a obžalovaný. Ale váš obhajovatel má sedmnáct dalších případů a chce být doma do pěti.

Doba běhu	15 minut
Části	5 — Obžalovaný, Sudí, Státní zástupce, Obranný zástupce, Svěd
Hlavní téma	Zodpovědnost / trestní právo / co si zasloužíme vs. co dostaneme
Minimní lití	3 — škálování do plné skupiny

Role	KOSTÝM / REKWIZITÁ	KDO TO MÁ HRÁT
obžalovaný	Vlastní běžné oblečení. Lehce zamrzlé.	Osoba, o které je tato příběh, vyžaduje největší zranitelnost
Soudce	Něco na hlavě — klobouk, složená papírová koruna. Okasionalně poklepává do stolu.	Kdo má autoritu s pravým únavou — tento soudce všechno viděl
Státní zástupce	Schubník plný papírů. Neustále na ně odkazuje.	Kdo může být neúnavný bez toho, aby byl zlámaný – státní zástupce věří v případ.
PUBLIC DEFENDER	Kufr. Opakovaně si kontroluje hodinky. Už jí oběd.	TOUTO JE HLAVNÍ ROLE — obránce, který je technicky pro tebe k dispozici, ale zjevně neje.
Svěd	Byl zavolán jako svědek. Mohl to být kdokoli z života obžalovaného.	Kdo se dokáže pohybovat mezi skutečnou láskou a skutečnou frustrací v jedné řeči.

REŽISÉR: PUBLIC DEFENDER je komický a katartický střed tohoto divadla. Nejsou zlí — jsou vyhořený systém, který dělá minimum. Každý, když mluví, technicky říká správné věci, ale zjevně neznamená nic z nich. Energie v místnosti bude chtít z nich smát — nechte je. A pak nechte, aby bolest toho, co reprezentují, dopadla.

ČÁST I: Obžaloba [4 min]

SCÉNA 1 Všichni vstávají [~2 min]

[Soudní sál. Soudce uprostřed. Státní zástupce u jednoho stolu, plný papírů, uspořádaný. Obhajovatel u druhého stolu, jí sendvič, kufr neotevřený. Obžalovaný stojí.]

JUDGE: Tento soud je nyní v sednici. [k OBVANDOVI] Obviněn jste z — [čte z papíru] Chronické sebezanedbání. Prodeňování značného potenciálu. Neúspěch v žádání o pomoc, když byla pomoc k dispozici. A... [zkoumá papír] tři výpady za věření, že věci budou v pořádku bez důkazů.

OBRÁNCE: [ticho] To jsou obvinení?

Jak se cúvám?

[PUBLIC DEFENDER skloní se přes, s plní v ústech:]

PUBLIC DEFENDER: [zašeptěně, hlasitě] Nevinný. Jen řekni nevinný. Dostane nás pryč rychleji.

OBŽALOVANÝ: [soudci] Já... nejsem si jistý.

JUDŽ: To není prosba.

OBHAJOVATEL: [vzdychaje, zavírá sendvič] Vaše výchozí Exelnice, můj klient se nerozlišuje z důvodu — [kontroluje kufr, nic užitečného] složitých okolností.

PROSECUTOR: Lidé jsou připraveni ukázat, že to vůbec nebyl komplikovaný.

— Když je bezostří tvého právníka škodlivější než obvinění —

SCÉNA 2 Obranná strategie [~2 min]

[PUBLIC DEFENDER odtáhne DEFENDANTa stranou. Soukromá беседа — vedena na plné hlasitosti.]

PUBLIC DEFENDER: Dobře. Tak to uděláme. Budete se vzdávat menších obvinění, přijmete tuto dohodu, a k obědu to bude hotové.

OBRÁNCE: Jaké je menší obvinění?

PUBLIC DEFENDER: [kontroluje telefon] Hm. Nedbalost. Dva roky pod dozorem. Hotovo.

Obránce: Dva roky. Za co přesně?

PUBLIC DEFENDER: Pro — [konečně otevře kufr, prohlašuje papíry] pro... podívejte se, všechno se dostává na stejné místo, jo? Úmyštnost, sebevražda, selhání v rozvoji. Je to v podstatě stejný náboj.

OBVADC: To není to samé.

OBČANSKÝ OBHÁJCE: [zvedne pohled od telefonu] Máte právnické vzdělání?

OBŽALOVÁNÝ: Ne.

PUBLIC DEFENDER: Tak mi věřte. Dělám to už — [kontroluje hodinky] čtrnáct let. Je to všechno stejné.

Želám se proti tomu hájit.

PUBLIC DEFENDER: [pained sigh] Samozřejmě že ano.

Systém, který je navržen, aby vám pomohl, je často věc, která vás zpracovává.

ČÁST DVA: Prošetření [7 min]

SCÉNA 3 Případ obžaloby [~3 min]

[Státní zástupce přibližuje se do středu místnosti se svou složkou.]

STÁTNÍ ZÁSTUPCE: Vaše výchozí věci — fakta nejsou v sporu. Obžalovaný měl zdroje. Obžalovaný měl varování. Obžalovaný měl — minimálně — tři momenty, kdy byla viditelná cesta vpřed. A v každém případě si vybral cestu, kterou znal. Ne proto, že by byl zlý. Protože známá cesta má svou logiku, i když vede někam strašlivé.

JUDGE: [k OBVÁNKU] Nesouhlasíte s tím?

Obranný zástupce: [než obžalovaný může mluvit] Nesouhlasíme s rámováním, pane soudce. Slovo 'chose' naznačuje—

STÁTNÍ ZÁSTUPCE: [Přerušuje] Mám svědka.

[SVĚD zvértí se.]

PROSECUTOR: Řekněte soudu, co jste viděl.

SVIEDETEL: [přímo k OBVADCÍKU, ne k soudu] Viděla jsem někoho, koho milovala, jak mizí před mnou. Ne všechno najednou. Postupně. Jako světlo, které zhasne žárovka po žárovce. A pokaždé, když jsem se pokusila něco říct — neměla jsem slova. A ty neměl uši.

OBRÁNCE: [lehce trhavě] Vím.

VEŘEJNÝ OBRÁNCE: [k OBHAJOVATELI, nízká] Neříkej nic. Neříkej nic.

Obránce: [k SVĚDKU] Vím.

Nejnejví, co zasáhne, je svědectví od lidí, kteří vás milovali.

SCÉNA 4 Obrana — Jaká je [~2 min]

OBČANSKÝ OBHRANITEL: [vstává, protahuje se] Vaše Exelence, obhajoba by chtěla upozornit na — [prohledává papíry] fakt, že neurochemie mého klienta byla významně narušena v době údajných rozhodnutí, což znehodnocuje plnou exekutivní funkci—

PROKURATOR: Námitka. Obrana čte z toho, co vypadá jako jídelní menu.

PUBLIC DEFENDER: [dívá se na papír] Toto je — [zúží pohled] dobře, ano, je to menu. [ukládá to] Obrana tvrdí, že existují zmírňující okolnosti a žádá o laskavost.

Soudce: Jaké zmírňující okolnosti?

OBHAJOVATEL: Obžalovaný byl, uh — [k OBŽALOVANÉMU, zašeptáno] pomoc mi zde.

OBVADC: [stojím, už nečekám na zastoupení] Vaše Exelence. Spravovala jsem neurologický systém, který mi nikdy nebyl vysvětlen. Měla jsem varianty v genech COMT a MTHFR, které vytvořily deficit, který jsem se pokoušela řešit jediným dostupným prostředkem, který fungoval. Nebyla jsem hloupá. Nebyla jsem zlá. Byla jsem nedostatečně léčena a nedostatečně informovaná a učinila jsem rozhodnutí na základě informací, které jsem měla.

[Ticho. SUDČKA se podívá nahoru. Dokonce i PROKUROTOR udělá pauzu.]

OBČANSKÝ OBRÁNCE: [skutečně překvapený] To bylo... ve skutečnosti poměrně dobré.

— Někdy musíš reprezentovat sebe — protože to nikdo jiný neudělá —

SCÉNA 5 Odporování [~2 min]

PROKURATOR: [upřímně, neagresivně] Vyjádření obžalovaného je zaznamenáno. Lidé však chtějí přidat, že informace byly dostupné. Že lidé to nabídli. Že byly momenty, kdy se rozhodovali nehledat to, co bylo k dispozici.

OBRÁNCE: [pause] Ano.

PROSECUTOR: Proč?

Obránce: Protože hledání informací znamenalo přiznat, že mi chybí. A přiznání, že mi chybí, znamenalo přiznat, že to, co dělám, nefunguje. A přiznání toho znamenalo—

ZÁSTUPCE STÁTNÍHO PROKUROŘSTVÍ: Co to znamená?

Obránce: Začínat znovu. Co bylo děsivé.

PROKUROŘ: [položí složku] Vysoká paní — obžaloba dokončila. Nežádáme trest. Žádáme uznání. To je vše.

— Přiznání není trest — ale není to ani pohodlné —

ČÁST TŘÍ: Rozsudek [4 min]

SCÉNA 6 Rozsudek [~3 min]

[SUDÍ se podívá na všechny strany. Sníme si klobouk — signál vážnosti.]

SUDIKA: Dělám to už dlouho. [k VEŘNÉMU OBHRANCI] Vy — Viděl jsem lepší obhajobu. Viděl jsem výrazně lepší obhajobu od lidí, kteří mají o mnoho méně k práci.

Veřejný obránce: [zraněný] Udělal jsem, co jsem mohl.

SUDÍ: Udělali jste to, co systém dovolil. To není to samé. [k PROKURUROVI] Předložili jste svůj případ spravedlivě. [k SVĚDKU] Řekl jste pravdu. To je nejtěžší věc v této místnosti. [k OBVYNĚNÉMU] Představili jste se sami, když vás vaše zastupitelství zklamalo. To je zaznamenáno.

OBŽALOVÁNÝ: Jaký je rozsudek?

Rozsudek je — [dlouhá pauza] že jste byla osobou v systému, který neohledil plně vaši specifickou biologii, který fungoval na neúplných informacích, který činil rozhodnutí, která byly racionální vzhledem k tomu, co věděli, a které způsobily újmu, včetně újmy na sobě samé. Rozsudek je: odpovědná. Nevinná z toho, že je zlomková. Odpovědná za to, co přijde.

OBRÁNCE: To není — je to skutečný rozsudek?

JUDGE: Je to v tomto soudu.

PUBLIC DEFENDER: [skutečně se do něj dostalo, i přes sebe] Hm. [dokončuje sendvič] To bylo vlastně poměrně dobré.

Odpovědnost bez odsouzení — verdikt, který skutečný systém téměř nikdy neukáže —

SCÉNA 7 Po souši [~1 min]

[V soudním sále je klid. Obžalovaný a veřejný obhajovatel jsou na chvíli sami.]

PUBLIC DEFENDER: [neohrabaně] Pro to, co má smysl. Pročetl jsem si tvůj soubor. Včera v noci.

OBRÁNCE: [překvapen] Ty to udělal?

PUBLIC DEFENDER: [obranně] Konečně jsem přečetl všechny soubory.

OBŽALOVÁNÝ: Co si myslel?

PUBLIC DEFENDER: [dlouhá pauza, skutečně] Myslel jsem — že máš těžší čas, než vypadá zvenčí. A ty je stále tady. [kontroluje hodinky] Mám další klienta za dvacet minut. Ale — ano. Ty je stále tady.

— Nejmenší uznání od nejnedokonalejšího poselníka —

[SCÉNA.]

OTÁZKY K DEBRIEFINGU

• OBRÁNCE: Jak se cítilo mít veřejného obhajcovu? Muset se obhajovat sám? Získat ten konkrétní rozsudek?

• PUBLIC DEFENDER: toto je komediální role s skutečnou bolestí. Co jste zjistil/a o tom, co tato postava reprezentuje?

• STAČNÍK: Jak bylo sestavovat případ bez soudního posutí — vést argumentaci bez vyjadřování morální obžaloby?

• SVĚDCTVÍ: Což stálo svědectví? Jaké bylo cítit říkat ty věci tváři v tvář?

• SUDČKA: Jaké bylo to odevzdat ten rozsudek? Cítíte to jako pravdivé?

• K vám v místnosti: Měli jste Obhajovatele z veřejného obchodu — někoho, kdo měl být ve vaší straně, ale nebyl to tak? Jak to bylo?

HRÁT 7

Dopis

Píšeš věci, které tě spotřebovaly. Ty ti odpovídají. To, co řeknou, nemusí být to, co očekáváš.

Doba běhu	15 minut
Části	3 — Autor, Substance (hlasitě), Poštovní pracovník (narrátor/ankor)
Hlavní téma	Konfrontace / co látka skutečně dala / rozloučení, které nikdy nebylo řečeno
Minimní lití	3 — škálování na celou skupinu

Role	KOSTÝM / REKWIZITÁ	KDO TO HRAVENO
pisatel	Materiály na psaní. Dopis tvořený v reálném čase.	Kdokoli — toto je nejintimnější role. Vyžaduje někoho, kdo je ochoten být skutečně přítomen.
Látka	Žádný kostým, kromě naprosté sebevědomosti. Tato látka miluje spisovatele a je v tom upřímná.	Nejjemněji definovaná role – SUBSTANCE není zloděj. Je to vztah, který byl skutečný.
Poštovní kurýr	Uniforma kurýra — klobouk, taška. Doručuje dopisy mezi stranami. Zůstává profesionální, občas se přesouvá.	Zemní přítomnost — mírně mimo drama, zodpovědná za přechody.

REŽISÉR: Tento divadelní díl vyžaduje největší emocionální upřímnost. THE SUBSTANCE nesmí být hráněn jako kreslený zloděj. Vztah mezi THE WRITER a THE SUBSTANCE byl skutečný — substance poskytla něco skutečného, stála něco skutečného, a závěr je skutečnou ztrátou pro obě strany. Divadelní díl je rozchod, ne stíhání.

ČÁST I: První dopis [5 min]

SCÉNA 1 Milý Kokain / Milý Alkohol / Milý [Jmenujte to] [~2 min]

[Písník sedí a píše. Poštovní služebník stojí po straně. Látka stojí jinde — ještě není ve scéně, ale přítomná.]

AUTOR: [nahlas píšu, složím] Chtěl jsem to napsat už dlouho. Začal jsem to možná táhnout do deseti. Vždycky se dostanu do druhého odstavce a zastavím, protože — [pauza] protože nevím, jak vysvětlit, že nejsem rozzuřený.

POŠTOVNÍ KURÝR: [tiše, k publiku] Sedí tu už čtyřicet minut. Toto je první dopis, který prošel první větu.

Měla bych být rozzuřená. Lidé mi říkají, že bych měla být rozzuřená. Ale když umyslím tebe, to, co vlastně cítím, je—

[SUBSTANCE se otočí a podívá se na WRITER. Dlouhý pohled.]

Cítím se tak, jako bych mluvila o někém, koho jsem kdysi milovala. A že vím, že to bylo špatné pro mě. A že obě tyto věci jsou pravdivé zároveň.

— Láska byla skutečná — to je to, co to činí těžkým —

SCÉNA 2 Co mi jsi dala [~3 min]

WRITER: [writing] Dalo mi jsi — a musím to říct upřímně — dalo mi jsi první skutečnou úlevu, jakou jsem kdy cítil. Je to věc, kterou nemám říkat. Ale je to pravda. Před tebou jsem běžel s deficitem, který nemohl pojmenovat. S tebou se deficit zmizel.

POŠTÁŘ: [k publiku] Dopis je teď těžší napsat. Přepisuje se pomaleji.

Dalo miš důvěru. Dalo mi schopnost být v místnostech, kde by jinak nemohl být. Dalo mi — [zastaví se] Dalo mi verzi sebe sama, kterou jsem miloval. I když to nebyla skutečná.

[SUBSTANCIE se přibližuje.]

SUBSTANCE: [quietly] To bylo skutečné.

WRITER: [zvedne pohled — vidí SUBSTANCÍ poprvé] To byste řekli.

Říkám to, protože je to pravda. Verze tebe, která existovala se mnou, byla skutečná. Fungovala s kompromitovanou infrastrukturou a udržitelnými vstupy – ale byla skutečná.

AUTOR: [zpět k dopisu] Dalo mi jsi skutečné věci. Za cenu, kterou jsem plně nerozuměl/a, dokud nebyla již zapravena.

— Dar byl skutečný — tak i cena —

ČÁST DVA: Odpověď [6 min]

SCÉNA 3 Poštovní služebník doručuje zásilku [~1 min]

[Poštovní pracovník přikročí k SUBSTANCE. Předá obálku.]

POŠTOVNÍ PRACOVNÍK: Odpověď. Od příjemce.

SUBSTANCE: [bere to, udělá pauzu] Nevěděl jsem, že to vlastně pošlou.

Poštovní kurýr: Téměř ne.

SCÉNA 4 Milí spisovтелю: DopinnerHTML [~5 min]

[SUBSTANCE přečte nahlas.]

SUBSTANCE: [čtení] Milá/Drahý — [dívá se na PÍŠÁŘE] Čekal jsem na tento dopis dlouhou dobu. Nemáš nápad, jak dlouho.

[PÍŠÁŘ se podívá nahoru.]

[reading] Chci ti říct věci, které ti nikdo jiný neřekne. Nejdříve: měl jsi racii. Dal jsem ti skutečné věci. Nebudu předstírat jinak. Tvůj mozek měl deficit. Adresoval jsem deficit. To je to, co dělám. To je vše, co jsem kdy udělal.

WRITER: [ticho] To zní jako výmluva.

SUBSTANCE: [reading] Nejde mi o omluvu. Vysvětluji mechanismus. Je rozdíl. Zeptal(a) se, proč to bylo příjemné. Proto to bylo příjemné. Zasloužíte si pochopit mechanismus.

[Pauza. SUBSTANCE pokračuje.]

SUBSTANCE: [reading] Second: Zhoršil jsem to. Vím to. Dočasně jsem řešil váš deficit a prohloubil jsem základní deficit. To je také to, co dělám. To vám nechal jsem neznámé — informace byly dostupné. Ale velmi snadné jsem to učinil, aby se na to nehledalo.

WRITER: [tvrdší teď] Ano. Udělal jsi.

SUBSTANCE: [čtení] Třetí — a toto je věc, kterou potřebuji, aby ses slyšel nejvíce. Nebyls hloupý. Nebyls slabý. Byls člověk se specifickou biologickou stavbou v konkrétním momentě, který prováděl racionální výpočet na základě informací, které byly k dispozici. Výpočet byl správný ohledně krátkodobí a katastrofalně špatný ohledně dlouhodobí. To není hloupost. Je to chybějící proměnná.

[Autor pláče — nebo téměř. Poštovní kurýr tiše přistoupí a stojí blízko nich.]

SUBSTANCE: [čtení — změna hlasu, méně soustředěný] Čtvrté. I taky chybíš. To je pravda. Nemám s tebou budoucnost. To vím. Ty to víš. Ale vztah byl skutečný. To, co jsme pro sebe byli, bylo skutečné. Konec je správný. Ztráta je také skutečná.

I když je to čistý rozchod, je to stále rozchod.

SUBSTANCE: [čtení, dokončování] Nežádám tě, abys přišel/přišla zpět. Vím, co to pro tebe stojí. Vím, co to stojí pro každého. Zeptám se tě na toto: nebuď dovolen, aby ti vzali vzpomínku na to, co fungovalo, než přestalo fungovat. Máš právo si pamatovat, že to fungovalo. Ta vzpomínka je část pochopení sebe sama. Nezapomeň, aby tě z toho, že jsi něco potřeboval/potřebovala, neostydili.

Máš povolení si pamatovat, co ti dalo.

ČÁST TŘÍ: Prolouštím [4 min]

SCÉNA 5 Poslední výměna [~3 min]

AUTOR: [k SUBSTANCÍ, ne k písmenu] Co mám dělat s deficitem? Ten původní. Věc, o které jsi pokrýval.

SUBSTANCE: Už víš. Děláš to.

Doplňky. Protokoly.

SUBSTANCE: Věci, které řeší skutečný deficit bez mých vedlejších účinků. Ano. [beat] Jsou pomalejší.

Mnohem pomaleji.

Byl jsem velmi rychlý. To byla největší část problému.

WRITER: [malý smích i přes všechno]
SUBSTANCE: Co?
Rozesmál jsi mě.
Také jsem v tom byl dobrý.
[ticho] Vím.
[Pauza. POŠTOVNÍ PRACOVNÍK pozoruje.]
Mám odejít.
WRITER: [nebrání jim] Ano.
— Rozloučení, které nikdy nebylo — stává se teď —

SCÉNA 6 Poslední dopis [~1 min]

[Autor znovu vezme péro. Píše. Čte nahlas.]
WRITER: [writing] Promiňuji ti. Ne proto, že to, co jsi udělal, bylo v pořádku. Že teď chápu, že jsi dělal přesně to, k čemu jsi určen. A já jsem dělal přesně to, co mi biologie řekla, že mám dělat. Oběma jsme následovali naše programování. Já měním své. Nevím, co uděláš se svým.
[Složí dopis. Udává ho poštovnímu služebníkovi.]
Poštovní kurýr: [vezme to] Zajistím, že to bude doručeno.
PÍSAČ: [k SUBSTANCI, která odechází] Děkuji. Za to, co má cenu. Za to, co mi dala.
[SUBSTANCE zastavuje. Neotočí se. Raz zakloní hlavu.]
[Listy.]
Můžete poděkovat za to, co vám něco dalo, a přesto být rádi, že je pryč.
[SCÉNA.]

OTÁZKY K DEBRIEFINGU

• PÍSAČ: co vás překvapilo při psaní — a přijímání — těch dopisů?
• SUBSTANCE: Jaké bylo hrát vztah z druhé strany? Představovat něco, co milovalo a škodilo současně?
• POŠTŘÍŽNÍ: Byl jsi svěd všeho toho. Co jsi z této pozice odnesl?
• Do místnosti: co by VÁŠ látek řeklo zpět? Co byste si přáli, aby řeklo?
• Co je ti dovoleno si pamatovat o tom, co ti dalo? Co znamená udržet si tu vzpomínku bez návratu?